

Predmet: *Ovčara* (Miroljub Vujović i drugi)
Okružni sud u Beogradu-Veće za ratne zločine
Broj predmeta: K.V. 4/2006

Optužnica podignuta: 04.decembra 2003. godine, precizirana 16. septembra 2005.

Broj optužnice: KTZR 3/03, a precizirane KTZR 4/04

Tužilaštvo: Zamenik tužioca za ratne zločine Dušan Knežević

Optuženi: Miroljub Vujović, Stanko Vujanović, Milan Lančuzanin, Jovica Perić, Ivan Atanasijević, Predrag Madžarac, Milan Vojnović, Predrag Milojević, Vujo Zlatar, Goran Mugoša, Đorđe Šošić, Miroslav Đanković, Predrag Dragović, Nada Kalaba i Saša Radak

Sudsko veće: Vesko Krstajić, predsednik Veća

Članovi Veća: Gordana Božilović-Petrović i Vinka Beraha-Nikićević

Branioци optuženih: Milan Zaklan za Miroljuba Vujovića, Zoran Jevrić za Jovicu Perića, Slaviša Prodanović za Milana Vojnovića, Miroslav Perković za Stanka Vujanovića i Nadu Kalabu, Vojislav Vukotić za Ivana Atanasijevića, Slavko Pereski za Predraga Madžarca, Đorđe Dozet za Marka Ljuboju, Snežana Kovačević za Predraga Milojevića, Rajko Jelušić i Vladimir Đurđević za Vujo Zlatara, Rajko Jelušić za Miroslava Đankovića, Slobodan Stašević za Gorana Mugošu, Vladimir Beljanski za Đorđa Šošića, Aleksandar Bojkov za Slobodana Katića, Ljubomir Apro za Predraga Dragovića, po zameničkom punomoćju za Đorđa Kalanja Snežana Kovačević za Milana Lančuzanina.

Punomoćnici oštećenih: advokat Dragoljub Todorović, Nataša Kandić, Rajko Danilović, Nikola Barović, Slobodan Tomić i Gordana Loznalijević-Danilović

Posmatrači:

Prvostepena presuda: Prvostepena presuda doneta 12. decembra 2005. godine kojom su za krivično delo ratnog zločina protiv ratnih zarobljenika iz člana 144 KZ SRJ u vezi člana 22 KZ SRJ oglaseni krivim Miroljub Vujović, Stanko Vujanović, Milan Lančuzanin, Jovica Perić, Ivan Atanasijević, Predrag Madžarac, Milan Vojnović, Predrag Milojević, Vujo Zlatar, Goran Mugoš, Đorđe Šošić, Miroslav Đanković, Predrag Dragović i Nada Kalaba, pa su Miroljub Vujović, Stanko Vujanović, Milan Lančuzanin, Predrag Dragović, Ivan Atanasijević, Đorđe Šošić i Miroslav Đanković, osuđeni na kaznu zatvora u trajanju od po 20 godina; Vujo Zlatar, Jovica Perić i Milan Vojnović na kaznu zatvora od po 15 godina, Predrag Madžarac na kaznu zatvora od 12 godina, Goran Mugoša na kaznu zatvora u trajanju od 5 godina, Nada Kalaba na kaznu zatvora u trajanju od 9 godina; optuženi Marko Ljuboja i Slobodan Katić oslobođeni su od optužbe.

Odluka Vrhovnog suda: Vrhovni sud Srbije je svojim rešenjem od 14. decembra 2006. godine ukinuo prvostepenu presudu u celini i vratio na ponovno suđenje pred prvostepenim sudom.

Glavni pretres: 13.marta 2007. godine.

Izveštaj: advokat Dragoljub Todorović, punomoćnik žrtava

Odbrana optuženog Miroljuba Vujovića

Nakon pročitane optužnice, predsednik veća je pozvao optuženog Miroljuba Vujovića da iznese odbranu. U svojoj odbrani optuženi Vujović je rekao da u svemu ostaje pri iskazima koje je dao na ranijim glavnim pretresima. Želi da istakne da Teritorijalna odbrana (TO) Vukovara nije postojala. Ona nije postojala kao formacija, već samo kao termin. Nije postojalo sedište TO, nije postojao štab TO. Borci koji su učestvovali u odbrani Vukovara među sobom su se zvali *teritorijalci*. Nije tačno da je komandant bataljona gardijske brigade Tešić postavio Vujovića za komandanta TO, nije tačno da ga je na to mesto postavio pukovnik Mrkšić, komandant gardijske brigade. Tek 28. novembra 1991. godine, deset dana posle oslobođenja Vukovara, na predlog građana Vukovara za komandanta TO postavio ga je Radovan Stojčić – Badža. Za vreme ratnih operacija u Vukovaru, TO kao formacija, nije postojala već su meštani grada Vukovara bili u sastavu regularnih jedinica JNA koje su se nalazile na ovim prostorima.

Kaže da se događaj opisan u optužnici dogodio na Ovčari 19. novembra 1991. godine, a ne 20. novembra kako to piše u optužnici. Tog 19. novembra 1991. godine Vujović je bio u bolnici pošto je skinuo konce sa povredene ruke, zatim je bio na *Veleprometu* 15-tak minuta, u kasarani 20-tak minuta i onda je došao na Ovčaru. Nije mogao učestvovati u likvidaciji zarobljenika na Ovčari zbog toga što je tek bio skinuo konce sa povredene ruke.

Potkrepljujući svoju tvrdnju, poziva se na iskaze oštećenih Čakalića i Bergkofera i drugih svedoka, koji tvrde da se događaj na Ovčari desio 19, a ne 20 novembra 1991. godine.

Odbrana optuženog Stanka Vujanovića

U celini ostaje pri odbrani koju je dao na ranijim glavnim pretresima. Želi da dopuni iskaz time što tvrdi da nije bio komandir čete, niti zamenik komandanta TO u vreme događaja koji se opisuju u optužnici. To je postao tek naknadno, posle događaja koje opisuje optužnica. Navodi da se u spisku žrtava streljanih na Ovčari nalaze Tomislav Pap, koji je poginuo u ulici Svetozara Markovića u Vukovaru, znatno ranije od događaja na Ovčari i Zoran Kovačević, koga je lično ubio svedok saradnik broj 2.

Tvrdi da TO nije postojala, da niko nije rekao gde se nalazi štab TO. Niko nije govorio o tome da postoji kurirska služba, radio veza sa TO. Jakšić koji je svedočio sve vreme je bio u štabu Borivoja Tešića komandanta bataljona gardijske brigade, a nezna kakvu je on funkciju imao i kako se predstavljao drugima.

Odbrana optuženog Milana Lančuzanina

Optužnicu je razumeo, ali nije izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret. U potpunosti ostaje pri svojoj odbrani datoj na ranijim glavnim pretresima, nema šta ni da doda, ni da dopuni, ni da objasni. Sve je rekao i objasnio u svojim ranijim iskazima.

Odbrana optuženog Jovice Perića

U potpunosti ostaje pri odbrani, objašnjenjima i komentarima koje je izneo na ranijim glavnim pretresima. Na pitanje predsednika veća da objasni detaljnije pod kojim uslovima je saslušan od strane radnika UBPOK-a 18.aprila 2003. godine s obzirom da njegov branilac traži izdavanje tog zapisnika iz spisa predmeta jer nije sačinjen u skladu sa Zakonikom o krivičnom postupku, odgovara: „Na saslušanju u UBPOK-u 18. aprila 2003. godine nisam imao branioca, niti mi je rečeno da mi je branilac potreban. Tamo je bilo 5-7 osoba, od kojih su dve bile žene. Nisam znao ko su oni, njih 5 me je nešto pitalo, a jedna žena je nešto unosila u kompjuter. Sve su to bili policajci“.

Odbrana optuženog Ivana Atanasijevića

Navodi da u potpunosti ostaje pri odbrani koju je izneo na prethodnom glavnom pretresu 15. novembra 2005. godine. Ostaje pri tome da je bio na rupi u Grabovu i da je bio u streljačkom vodu. Identično opisuje događaj u Grabovu kao na zapisniku o njegovom ispitivanju na glavnom pretresu 15. novembra 2005. godine.

Odbrana optuženog Predraga Madžarca

Izjavljuje da je razumeo optužnicu, ali da se ne oseća krivim pošto krivično delo nije izvršio. U potpunosti ostaje pri svim izjavama koje je dao na prethodnom suđenju. Nema ništa da objasni, niti dopuni prethodne izjave. Na pitanje predsednika Veća otkad poznaje Nikolu Dukića, da li ga zna od pre rata, za vreme rata ili su se upoznali nakon završetka rata, odgovorio je da ga je u toku borbi video jednom ili dva puta, a da su se upoznali tek nakon rata, par meseci ili godinu dana nakon završetka rata. Na pitanje tužioca da li zna kada je tokom borbi video Dukića izjavljuje da je to bilo 14. septembra 1991. godine. To mu je ostalo u sećanju zbog toga što su tog dana on i Dukić bili ranjeni.

Odbrana optuženog Milana Vojnovića

Razumeo je optužnicu, ali nije učinio krivično delo kako mu se to stavlja na teret optužnicom. U potpunosti ostaje pri iskazima koje je dao na prethodnim glavnim pretresima, napominjući da je bio na Ovčari i da je tamo tražio ćerku Zvezdanu. Na pitanje predsednika veća odgovara da pre rata nije poznao Jovicu Perića. Čuo je za njega, znao je da je sin Ljubice i Ratka Perića. Njegova majka Ljubica je radila sa njim i preduzeću *Vuteks*. Sa Jovicom Perićem se nikada nije upoznao niti je sa njim reč progovorio. Nije video Jovicu Perića na Ovčari.

Odbrana optuženog Predraga Milojevića

Razumeo je optužnicu, ali smatra da nije kriv i da već više od tri godine nevin leži u zatvoru. U potpunosti ostaje pri iskazima koje je dao na ranijim glavnim pretresima, posebno na glavnom pretresu koji je održan 30 juna 2004. godine. Moli sud da mu u toku obnovljenog suđenja omogući suočavanje sa svedocima saradnicima i drugim učesnicima u postupku. Na pitanje predsednika veća da kaže ko je sa njim bio u automobilu kojim su krenuli za traktorom, ko je iz automobila izašao i ko je u automobilu ostao, optuženi odgovara: „...krenuli smo ja, Lančuzanin Milan, Ljuboja Mare i Dragović Predrag prema Ovčari... na Ovčari nam se pridružio Ljubišić Mirko, pa smo onda krenuli za traktorom. Prešli smo možda 50-100 metara, pa smo sa autom skliznuli sa puta, izašli smo napolje, čini mi se da je Ljuboja Mare ostao u autu, a ja i Dragović smo pomagali da se auto izgura...“ Optuženi tvrdi da nije krenuo dalje za traktorom pešice, ali misli da su se Ljubišić i Dragović udaljili jedno 10-tak metara prema traktoru, a on je izašao na betonski deo staze.

Odbrana okrivljenog Vuje Zlatara

Razumeo je optužnicu, ali ne priznaje izvršenje krivičnog dela koje mu se optužnicom stavlja na teret. Toga dana kada se dogodio zločin na Ovčari optuženi se nalazio na lečenju u banji *Selters* u Mladenovcu. Optuženi kaže da ga tereti samo svedok saradnik broj 1, da je on patološki lažov i da poseduje relevantnu medicinsku dokumentaciju iz koje se vidi da je u vreme kada se dogodio zločin bio na lečenju daleko van Vukovara i da nikakao nije mogao, u stanju u kojem se nalazio, da bude ni u Vukovaru, ni na Ovčari, ni na Grabovu.

Odbrana optuženog Gorana Mugoše

Razumeo je optužnicu, ne priznaje da je izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret. U potpunosti ostaje pri svojoj odbrani koju je dao na ranijim glavnim pretresima.

Odbrana optuženog Đorđa Šošića

Razumeo je optužnicu, ne priznaje da je izvršio krivično delo koje mu se stavlja na teret. Kaže da u vreme događaja koji je predmet optužnice nije bio na Ovčari, već je bio u Kruševcu. Na dan 19. novembra 1991. godine bio je u Novom Sadu, a 20. je došao u Kruševac. Toga dana mu je ćerka slavila 18. rođendan. Na proslavi rođendana su bile njene dve drugarice, optuženi i njegov prijatelj Ivan Andrić zvani *Đetić*, ćerki je za rođendan dao pare i kupio joj modernu minđušu. Kasnije tog dana su šenlučili u gradu pa je intervenisala policija. U potpunosti ostaje pri odbrani koju je dao 01. jula 2004. godine. Na pitanje predsednika veća ko je taj Ivica Andrić zvani *Đetić* i gde se sada nalazi optuženi je odgovorio da je on rodom iz Zaječara, da je u vreme rata u Vukovaru imao 22-23 godine, da mu se jednom javio iz Francuske, a da je kasnije čuo da se nalazi na Novom Zelandu.

Fond za humanitarno pravo